

अन्वाहार्येष्वित्यनेन श्रौतमिष्ट्यादिकं लक्ष्यते तत्र हि अन्वाहार्यो दक्षिणात्वेन दीयते ॥ ११ ॥ कार्यधर्मः प्रेत्यमृत्वा ॥ १२ ॥ परलोके कर्मनास्तीत्याह जहातीति ॥ १३ ॥ एवंप्रतिमिति हृदयस्य प्रियेण कामे न ईदृशं क्षयिष्णुं द्रियप्रीतिमात्रहेतुः कर्मफलं तत्र अत्र अस्मिन् लोके मावहर्नैव वहेयं अत्र कर्म कुर्वन् कामवशादमुत्र फलं न प्रार्थयेत् इत्यर्थः ततश्च कोलाभ इत्यत आह स इति सः त्वं एवं निष्कामकर्मकृत् क्रोधजं लोकं नरकं हर्षजं स्वर्गं चेत्युभौ लोकाश्चिराय अपुनरावृत्तये मा प्रहासीः मा गच्छ ओहाङ्गता वित्यस्य रूपं तद्वद्भावार्थः कर्मजं फलं त्यक्त्वा परेण वैराग्येण संपन्नो मोक्षार्थयोगाभ्यासमेव कुरुष्व किं राज्येन बन्धुना शलभ्येनेत्यर्थः ॥ १४ ॥ एवं ज्ञानेन कर्मणा अंतं नाशंगत्वा प्राप्य ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते ऽर्जुनेति भगवद्वचनात् बुद्धतत्त्वोपि कृतकृत्योऽपि सत्यादिकं मा त्यज अश्वमेधादीनि कर्माण्यपि लोकसंग्रहार्थं कुरु परंतु पाप

न्यायोपेतं ब्राह्मणेभ्यो यदत्तं श्रद्धापूर्तं गंधरसोपपन्नं ॥ अन्वाहार्येषूत्तमदक्षिणेषु तथा रूपं कर्म विख्यायते ते ॥ ११ ॥ इह क्षेत्रे क्रियते पार्थ कार्यं न वै किंचित् क्रियते प्रेत्य कार्यं ॥ कृतं त्वया पारलौक्यं च कर्म पुण्यं महत्सद्विरतिप्रशस्तं ॥ १२ ॥ जहाति मृत्युं च जरां भयं च न क्षुत्पिपासे मनसो ऽप्रियाणि ॥ न कर्तव्यं विद्यते तत्र किंचिद न्यत्र वै चेंद्रियप्रीणनाद्भि ॥ १३ ॥ एवंप्रतिमं कर्म फलं न रेद्रमात्रावहं हृदयस्य प्रियेण ॥ स क्रोधजं पाण्डव हर्षजं च लोकावुभौ मा प्रहासीश्चिराय ॥ १४ ॥ अंतंगत्वा कर्मणां मा प्रजत्याः सत्यं दमं चार्जवमानुशंस्यं ॥ अश्वमेधं राजसूयं तथेज्याः पापस्यांतं कर्मणो मा पुनर्गाः ॥ १५ ॥ तच्चेदेवं द्वेषरूपेण पार्थाः करिष्यध्वं कर्म पापं चिराय ॥ निवसध्वं वर्षपूगान्वनेषु दुःखं वासं पाण्डवा धर्म एव ॥ १६ ॥ अप्रव्रज्ये मा स्म हित्वा पुरस्तादात्मा धीनं यद्वलं त्येतदासीत् ॥ नित्यं च वश्याः सचिवास्तवे मेजना र्दनोयुयुधानश्च वीरः ॥ १७ ॥ मत्स्यो राजारुक्मरथः सपुत्रः प्रहारिभिः सह पुत्रैर्विराटः ॥ राजानश्च ये विजिताः पुरस्तात्त्वामेव ते संश्रयेयुः समस्ताः ॥ १८ ॥ महासहायः प्रतपन् बलस्थः पुरस्कृतो वासुदेवार्जुनाभ्यां ॥ वरान् हनिष्यन् द्विषतो रंगमध्ये व्यनेष्यथा धार्तराष्ट्रस्य दर्पं ॥ १९ ॥ बलं कस्माद्वर्धयित्वा परस्य निजान्कस्मात्कर्षयित्वा सहायान् ॥ निरुष्य कस्माद्वर्षपूगान्वनेषु युयुत्ससे पाण्डव हीनकालं ॥ २० ॥

स्य कर्मणो तं समीपं पुनर्माणाः ज्ञानोत्तरकालं कृतमपि कर्म न ज्ञानिनं स्पृशतीति भावः तद्यथा पुरष्करपलाश आपो न श्लिष्यंत एवमेवं विदिपापं कर्म न श्लिष्यति इति श्रुतेः ॥ १५ ॥ तच्चेदिति भो पार्थाः भो पाण्डवाः तत्पापं कर्म गोत्रवधरूपं द्वेषरूपेण चिराय प्रागेव चेत् करिष्यध्वं तर्हि यद्वने वर्षपूगान् दुःखं वासं निवसध्वं तद्धर्म एवेति यत्तत्पदाध्याहारेण योज्यं राज्यार्थं सर्वलोकनाशमिच्छतां भवतां दुर्योधनेन यो वनवासः कारितः स धर्म एवेत्यर्थः ॥ १६ ॥ ननु तदानीं सहायाभावादस्माभिर्वनवासो गीकृतो न दुर्योधनाज्ञयेत्याशंक्याह अप्रव्रज्येति इमा इमानि राज्यादीनि सुपांसु लुगिति सुपोडादेशः पुरस्तात् प्रव्रजनकाले एव हित्वा धात्रोरूपं बलेन धृत्वा अप्रव्रज्य वने प्रव्रजनमकृत्वैव आस्मभवेमवयं पाण्डवान् आत्मन्यंतर्भाव्य उत्तमपुरुषप्रयोगः कृतुं ततः पुरस्तादपि एतद्वलं आत्मा धीनमेवासीत् ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ हीनकालं गते काले इत्यर्थः ॥ २० ॥